



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Hnutí DUHA – Friends of the Earth Czech Republic spolek**, se sídlem Údolní 567/33, Brno, zastoupeného Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, zastoupenému Mgr. Michaellem Dubem, advokátem se sídlem Na Baště sv. Jiří 258/7, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **EVO Komořany, a.s.**, se sídlem Teplárenská 2, Most, zastoupené JUDr. Jiřím Císařem, advokátem se sídlem Revoluční 551/6, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2013, č. j. 38535/2013, PID MIPOX01R5UN8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2018, č. j. 6 A 28/2014-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému a osobě zúčastněné na řízení **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Ministerstvo průmyslu a obchodu jako stavební úřad (správní orgán prvního stupně) rozhodnutím ze dne 26. 8. 2013, č. j. 9550/2013/239-SÚ (dále též „stavební

povolení“), povolilo osobě zúčastněné na řízení (stavebník) stavbu označenou jako „Zařízení pro energetické využití komunálních odpadů, EVO Most“ (dále též „stavba“, případně „spalovna Most“).

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, který žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

II. Posouzení věci městským soudem

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud se zabýval mj. námitkami, které se týkaly neposuzování pozemku č. parc. 135/11 v k.ú. Třebušice ve stavebním řízení přesto, že je na něm plánována mezideponie zeminy a má přes něj vést oplocení. Žalobce namítal, že žalovaný předmětný pozemek neposuzoval, nezajistil kácení dřevin na něm jen v nezbytném rozsahu a porušil podmínku č. 9 Stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (tzv. EIA) ze dne 30. 5. 2011 vydaného ministerstvem životního prostředí (dále též „stanovisko EIA“). Podle názoru městského soudu však umístění mezideponie zeminy do posuzování v rámci stavebního řízení obsahově nespadá. Legální definice pojmu staveniště na místo určené k mezideponii zeminy nedopadá, neboť mezideponie je dočasným uložením zeminy, a tedy není ani stavbou, ani udržovací prací, ani odstraněním stavby. Námitka žalobce, že na předmětném pozemku č. parc. 135/11 je projektováno oplocení, tudíž stavba, je lichá; byla vyvrácena dokumentací založenou ve správním spisu. Žalovaný tedy nepochybil, nezahrnul-li pozemek, na kterém bude mezideponie zeminy umístěna, do posuzování v rámci stavebního řízení podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

[5] K námitce porušení podmínky č. 9 stanoviska EIA ze dne 30. 5. 2011, dle níž má být v projektové dokumentaci pro stavební řízení respektováno v maximální možné míře zachování stávajících vzrostlých dřevin a keřových porostů, městský soud zopakoval, že pozemek č. parc. 135/11 není předmětem stavebního řízení, žalovaný tedy nepochybil, pokud neuložil stavebníkovi respektování uvedené podmínky výslovně ve vztahu k dřevinám na tomto pozemku. Podmínka č. 9 stanoviska EIA ze dne 30. 5. 2011 je nicméně koncipována obecně, a podle názoru městského soudu zavazuje stavebníka k jejímu respektování při jakémkoli kácení dřevin a křovin v souvislosti se stavbou (i v blízkosti stavby), nejen při kácení dřevin rostoucích přímo na staveništi. Tím je zajištěno, aby též na dotčeném pozemku č. parc. 135/11 byly káceny dřeviny jen v nezbytně nutném rozsahu. Městský soud doplnil, že kácení dřevin s obvodem kmene větším než 80 cm ve výšce 130 cm nad zemí bylo na tomto pozemku povoleno rozhodnutím Odboru životního prostředí a mimořádných událostí Magistrátu města Mostu ze dne 11. 4. 2013 podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

III. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

(dále jen „s. ř. s.“), a domáhá se jeho zrušení, včetně rozhodnutí správních orgánů. Svoji argumentaci stěžovatel dále rozvedl v replice a jejím doplnění, jakož i v reakci na dupliku žalovaného.

[7] Podle stěžovatele městský soud nerozeznal, že stavební zákon rozlišuje slovo *stavba* jako „věc“, tj. jako výsledek, a vedle toho *provádění stavby* jako „proces“ výstavby a stavebních prací (i když v běžné mluvě se slovem stavba může myslet též proces, tedy „výstavba“, a také i lokalita, kde tato výstavba probíhá). „Stavba“ jako výsledek (definice výsledku) je uvedena v § 2 odst. 3 stavebního zákona. Sousloví „provádět stavbu“ (použité i v definici pojmu staveniště) pak jasně označuje proces, lidskou činnost; zcela zjevné je to např. z § 134 stavebního zákona. Staveniště slouží pro stavbu jako proces, proto je i zákonem (§ 3 odst. 3 stavebního zákona) definováno jako „*místo, na kterém se provádí stavba*“, přičemž podle stavebního zákona může být staveništěm i jiný pozemek, než pozemek, na kterém přímo vzniká stavba. Staveniště tedy není stavbou – výsledkem (stavbou podle § 2 odst. 3 stavebního zákona). Závěr městského soudu o tom, že mezideponie „*není ani stavbou, ani udržovací prací, ani odstraněním stavby*“, a proto není součástí staveniště, je chybný a nevyplývá ze zákona ani z logiky věci. Z § 3 odst. 3 stavebního zákona totiž neplyne, že staveniště rovná se stavba, tj. že by staveniště muselo být stavbou (výsledkem) – staveniště je (kromě dalšího) místem, na kterém se stavba provádí a navíc toto ustanovení výslovně zmiňuje, že může zahrnovat též jiný pozemek než pozemek stavební. V projednávané věci se jednalo právě o tento případ – mezideponie zeminy dočasně provedená na pozemku č. parc. 135/11 měla sloužit k provádění stavby. Bez ní by nebylo možné docílit finální stavby v rozsahu, v jakém byla povolena. Městský soud se tímto vůbec nezabýval.

[8] Provádění stavby sloužící mezideponie zeminy je i v dokumentaci uvedena na výkresu DSP-E-ZOV-02 „*Zásady organizace výstavby*“ s tím, že předmětná mezideponie je zahrnuta v legendě „*organizace výstavby*“ – je tak nepochybné, že podle dokumentace tato mezideponie slouží k provádění stavby (odkládání odtěžené a dál používané zeminy) a že je povolována na jasně definovaném *jiném* pozemku, než na kterém se provádí vlastní stavba spalovny. Z toho důvodu je nutno předmětnou mezideponii zcela jasně podřadit pod definici staveniště, jak je uvedena v § 3 odst. 3 stavebního zákona. Stěžovatel dále upozorňuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, č. j. 62 A 61/2016-155, který se zabýval stavbou nazvanou „*Strategická průmyslová zona Holešov – dočasná deponie zeminy a násypových materiálů*“ na pozemcích parc. č. 2760/1 a 2757 v k.ú. Holešov a parc. č. 147/1 v k.ú. Zahnašovice. Jednalo se o řízení o dodatečném povolení deponie jako terénních úprav. Logickým argumentem *a maiori ad minus* lze nepochybně konstatovat, že pokud dočasná deponie zeminy je způsobilá být samostatnou stavbou (terénní úpravou), pro kterou se vyžaduje povolení, nepochybně má být projednána při povolování jiné stavby v rámci posuzování staveniště této stavby.

[9] Stavební úřad při rozhodování o stavebním povolení vymezil stavbu tak, že odkázal na projektovou dokumentaci, kterou ve stavebním řízení ověřil. Přitom projektová dokumentace obsahovala také mezideponii zeminy na pozemku parc. č. 135/11 v k. ú. Třebušice a stavební úřad tuto projektovou dokumentaci ověřil i s tímto pozemkem. Tento pozemek však nebyl zahrnut v územním rozhodnutí. Kdyby stavební úřad postupoval tak, že by ověřil projektovou dokumentaci, ale do rozhodnutí by vložil podmínku, že

předmětný pozemek nebude použit (neboť není obsažen v územním rozhodnutí), pak by postupoval správně (aktivně by vymezil nezbytný rozsah staveniště) a stavební povolení by netrpělo napadenou nezákonností. K tomu, že mezideponie je součástí zařízení staveniště, stěžovatel dále poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, týkajícího se služby Uber, v němž se Ústavní soud rovněž přiklonil k materiálnímu posuzování charakteru věci.

[10] Vada povolení stavby i na pozemku, kde nebyla umístěna, stíhá jak žalované (odvolací) rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Podle stěžovatele jsou proto splněny podmínky § 78 odst. 3 s. ř. s. a jsou dány důvody ke zrušení jak žalovaného tak prvostupňového rozhodnutí. Zrušení prvostupňového rozhodnutí je přitom celkově vhodné, neboť kdyby stavebník trval na realizaci záměru, povede k novému projednání předmětné stavby. Nové komplexní projednání je přitom navýsost vhodné, neboť se jedná o záměr, jehož posouzení vlivů je již zastaralé (stanovisko EIA je z 30. 5. 2011 a bylo zpracované na základě dokumentace z let 2009 a 2010); od té doby se mj. vícekrát změnila odpadová politika.

IV. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu zaslal vyjádření ke kasační stížnosti a svou argumentaci dále rozvedl v duplice. Žalovaný předně zdůraznil, že legální definice jiného pozemku je v § 3 odst. 3 stavebního zákona charakterizována formálním korektivem tak, že takovým jiným pozemkem je pouze a jen pozemek v rozsahu vymezeném stavebním úřadem. Stěžovatel nesprávně dovozuje, že z napadeného rozsudku městského soudu vyplývá, že „*staveniště rovná se stavba*“. Pokud se stěžovatel domnívá, že spojka „ani“ ve spojení „*není ani stavbou, ani udržovací prací, ani odstraněním stavby*“ znamená spojení uvedených významů ve smyslu jejich ztotožnění, domnívá se tak dle názoru žalovaného chybně. Z obsahu sdělení vyplývá jednoznačně různý významový poměr s cílem vyloučit všechny tam uvedené varianty. K pojmu *udržovacích prací*, resp. *údržby stavby*, který kromě provádění stavby charakterizuje místo staveniště, lze v judikatuře Nejvyššího správního soudu nalézt řadu vysvětlujících komentářových definic ve smyslu stavebního zákona. Přestože nakládání s výkopovou zeminou je v rámci odůvodnění stavebního povolení formálně řazeno v čl. II s názvem *Podmínky pro fázi výstavby*, nelze z toho bez dalšího vyvozovat závěr, že se jakýmkoli naložením zeminou rozumí výstavba nebo staveniště. Podle názoru žalovaného tím spíše pokud se jedná o dočasné přeložení zeminy a tuto část pozemku stavební úřad jako staveniště nevymezil.

[12] Podle žalovaného je rozhodující, jak bude s výkopovými zeminami nakládáno, přičemž právní normy v oblasti odpadového hospodářství umožňují relativně široké možnosti, ovšem pouze za předpokladu splnění podmínek, které zajistí ochranu životního prostředí. Proto stavební povolení výslovně požaduje reálně provádět nakládání s výkopovou zeminou v souladu s platnou legislativou. Argumenty žalovaného doplňují i závěry stanoviska EIA ze dne 30. 5. 2011. Podle něj obsahovala dokumentace všechny požadované informace pro posouzení velikosti a významnosti vlivů záměru na veřejné

zdraví a jednotlivé složky životního prostředí. Realizací záměru dojde ročně k energetickému využívání 150 000 tun komunálních odpadů z regionu. Realizací dojde k významnému snížení skládkování v regionu. Na str. 5 stanoviska EIA je uvedeno, že záměr nemá vliv na půdu. Záměrem nedochází k záboru zemědělského půdního fondu ani pozemku určenému k plnění funkcí lesa. Vliv záměru na půdu je stanoviskem EIA hodnocen jako nulový.

[13] K tvrzení stěžovatele, že mezideponie je stavenišťem, resp. součástí staveniště, s tím, že „*toto konkrétní staveniště [je] uvedeno již v projektové dokumentaci*“, žalovaný v duplice doplnil, že citované tvrzení stěžovatele postrádá důkazní oporu. Žalovaný opakovaně prošel veškerou projektovou dokumentaci ke stavbě a „plocha zařízení staveniště“ je výslovně samostatně účelově určená plocha a „plocha (mezi)deponie zeminy“ je v projektové dokumentaci rovněž samostatně vykreslena pomocí rozdílných šrafování, tj. zjevně se jedná o dvě různé (účelově oddělené) kategorie ploch.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Předmětem sporu mezi účastníky zůstává otázka, zda pozemek č. parc. 135/11 v k.ú. Třebušice, na němž byla plánována mezideponie zeminy (tj. místo vymezené k uložení vykopané zeminy), měl být posuzován ve stavebním řízení. Z rozhodnutí o umístění stavby ze dne 21. 12. 2011, č. j. MmM/162541/2011/OSÚ/JŠ, ze stavebního povolení a z Dokumentace k žádosti o stavební povolení (například Příloha souhrnné části řešení – situace, č. výkresu DSP-B-P3 03) vyplývá, že pozemek č. parc. 135/11 v k.ú. Třebušice nebyl předmětem rozhodování o umístění stavby ani o stavebním povolení, a že na něm není projektováno umístění žádné budovy, oplocení ani jiného stavebního objektu. Oplocení je dle výkresu č. DSP-F2-SO103 2a zakresleno na pozemku č. parc. 135/13 podél hranice pozemku č. parc. 135/11. V Dokumentaci k žádosti o stavební povolení, část E – zásady organizace výstavby, výkres č. DSP-E-ZOV 02 je plocha pozemku č. parc. 135/11 označena jako *plocha (mezi)deponie zeminy* (PDZ).

[17] Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad ve stavebním povolení *stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.*

[18] Pojem stavba je v § 2 odst. 3 stavebního zákona vymezen následovně: *Stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na*

jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu. Pojem údržba stavby je vymezen v § 3 odst. 4 stavebního zákona jako práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její užitelnost.

[19] Staveniště bylo ve znění ke dni rozhodování správního orgánu (tj. ke dni 5. 12. 2013; § 75 odst. 1 s. ř. s.) v § 3 odst. 3 stavebního zákona charakterizováno následovně: *Staveništěm se rozumí místo, na kterém se provádí stavba nebo udržovací práce; zahrnuje stavební pozemek, popřípadě zastavěný stavební pozemek nebo jeho část anebo část stavby, popřípadě, v rozsahu vymezeném stavebním úřadem, též jiný pozemek nebo jeho část anebo část jiné stavby.* Městský soud ve svém rozsudku cituje aktuální znění tohoto ustanovení, které nabylo účinnosti na základě zákona č. 225/2017 Sb. dne 1. 1. 2018. Podle tohoto znění § 3 odst. 3 stavebního zákona se staveništěm rozumí nejen místo, na kterém se provádí stavba nebo udržovací práce, ale též místo, *na kterém se stavba odstraňuje.* Ve zbytku je definice staveniště totožná. Tato nesprávná citace zákona však na posouzení věci městským soudem nic nemění, neboť je zjevné, že v projednávané věci se nejedná o odstranění stavby.

[20] Městský soud dospěl k závěru, že ze znění citovaného ustanovení (*a contrario*) vyplývá, že místo určené k mezideponii zeminy pod legální definici pojmu staveniště nespadá, neboť mezideponie je dočasným uložením zeminy, a tedy není ani stavbou, ani udržovací prací, ani odstraněním stavby. Žalovaný tedy nepochybil, nezahrnul-li pozemek, na kterém bude mezideponie zeminy umístěna, do posuzování v rámci stavebního řízení dle § 115 stavebního zákona.

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu potud, že *v projednávané věci* pozemek č. parc. 135/11 v k.ú. Třebušice, na němž byla plánována mezideponie zeminy, nespadá pod legální definice pojmů stavba a udržovací práce (a stejně tak se zjevně nejedná o místo, na kterém se odstraňuje stavba, ačkoliv se tento závěr městského soudu vztahuje k pozdější právní úpravě, jak bylo uvedeno výše). Otázkou tedy zůstává, zda se jedná o staveniště, resp. jeho součást v podobě tzv. *jiného pozemku* ve smyslu § 3 odst. 3 stavebního zákona, který – jak argumentuje stěžovatel – stavební úřad měl zahrnout do svého posouzení v rámci stavebního řízení.

[22] Jak vyplývá z § 3 odst. 3 stavebního zákona v rozhodném znění, staveniště je definováno jako místo, na kterém se provádí stavba nebo údržba stavby. „*Pojmem „místo“ se považuje stavební pozemek, zastavěný stavební pozemek, jeho část nebo část stavby, dále také jiný pozemek nebo jiná stavba nebo jejich části, které vymezí stavební úřad. Stavební úřad tak činí ve výroku rozhodnutí např. územního rozhodnutí o umístění stavby.*“ (Průcha P., Gregorová, J a kol. *Stavební zákon. Praktický komentář podle stavu k 1. lednu 2017*, Praha: Leges, 2017, § 3 odst. 3). Stavební úřad nezbytný rozsah stanoviště vymezuje rovněž ve stavebním povolení. Staveniště zahrnuje „*stavební pozemek, který je k umístění stavby určen územním rozhodnutím nebo regulačním plánem [§ 2 odst. 1 písm. b)], zastavěný stavební pozemek, který je v katastru nemovitostí evidován jako stavební parcela a další pozemkové parcely zpravidla pod společným oplocením, které dohromady tvoří souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami [§ 2 odst. 1 písm. c)], části stavebního či zastavěného stavebního*

pozemku anebo část stavby. Určí-li to stavební úřad ve stavebním povolení, může být stavenišťem i jiný pozemek, jeho část nebo část jiné stavby.“ (Průcha P., Gregorová, J a kol., tamtéž, § 115).

[23] Zákon tedy připouští, že i jiný pozemek, který stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby nebo ve stavebním povolení vymezí, může být součástí staveniště. Jistě si lze představit situace, kdy bude zcela nezbytné, aby i pozemek, na němž je plánována mezideponie zeminy, byl součástí staveniště či dokonce přímo samotné stavby a jako takový byl proto zahrnut do posuzování stavebního úřadu v rámci stavebního řízení. V případě jiného pozemku v rámci staveniště tomu může být u mezideponie zeminy například již z důvodu společného oplocení s jinými souvisejícími pozemky, na nichž se provádí stavba; z důvodu rozlohy tohoto pozemku a jeho významu pro provedení dané stavby, její údržby či odstranění; z důvodu specifik dané lokality, např. v případě záplavové oblasti může mít tvorba mezideponie negativní důsledky v době povodní apod. Nejvyšší správní soud však souhlasí se závěrem městského soudu, že v podmínkách projednávané věci žalovaný nepochybil, nezahrnul-li pozemek, na kterém byla zamýšlena mezideponie zeminy umístěna, do posuzování v rámci stavebního řízení podle § 115 stavebního zákona.

[24] Ze správního spisu jednoznačně plyne, že oplocení je zakresleno na pozemku sousedním, byť v bezprostřední blízkosti předmětného pozemku č. parc. 135/11. Tento sousední pozemek č. parc. 135/13 předmětem stavebního povolení byl. Městský soud rovněž správně upozornil na skutečnost, že podmínka č. 9 stanoviska EIA ze dne 30. 5. 2011, dle níž má být v projektové dokumentaci pro stavební řízení respektováno v maximální možné míře zachování stávajících vzrostlých dřevin a keřových porostů, je koncipována obecně, a proto zavazuje stavebníka k jejímu respektování při jakémkoli kácení dřevin a křovin v souvislosti se stavbou (i v blízkosti stavby), nejen při kácení dřevin rostoucích přímo na staveništi. Tato podmínka byla přejata do stavebního povolení (v bodu 18. II. d/, str. 10) a je vztažena též na dřeviny v blízkosti stavby (odůvodněna je na str. 21). Tím je zajištěno, aby též na dotčeném pozemku č. parc. 135/11 byly káceny dřeviny jen v nezbytně nutném rozsahu, což je důvod, pro který stěžovatel předmětnou námitku vznesl. Nutno přitom současně ve shodě s městským soudem [viz bod 5 shora] zdůraznit, že kácení dřevin bylo na tomto pozemku povoleno rozhodnutím Magistrátu města Most, odboru životního prostředí a mimořádných událostí, ze dne 11. 4. 2013 podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a tedy otázkou nezbytnosti kácení dřevin se příslušný správní orgán zabýval.

[25] Pokud jde o odkaz stěžovatele na nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, o službě Uber, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o rozhodnutí, které se skutkově týká naprosto odlišné věci (způsobu výkonu taxislužby), a proto tato stěžovatelem uplatněná analogie pro posouzení projednávaného případu není přiléhavá.

VI. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Stejně tak soud nepřiznal náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení, neboť ani jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly; ke kasační stížnosti se nevyjádřila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu